

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
23 У.6740/15
18.05.2017. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Руже Урошевић и мр Весне Чогурић, чланова већа, са судским саветником Миром Стевић Капус, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ...,, поднетој ради поништаја решења Жалбене комисије судова у Београду, ради поништаја решења број 112-01-00013/2015-01 од 06.03.2015. године, у предмету престанак радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 18.05.2017. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Жалбене комисије судова у Београду, број 112-01-00013/2015-01 од 06.03.2015. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења в.ф. председника Основног суда у Ваљева V СУ бр. ... од 30.04.2012. године, којим је, у ставу I диспозитива, утврђено да је тужиља, државни службеник у Основном суду у Ваљеву, нераспоређена почев од 11.06.2010. године, а у ставу II диспозитива, да жалба не одлаже извршење решења.

Тужбом поднетом Управном суду дана 30.04.2015. године, тужиља је оспорила законитост решења туженог органа са свих законом прописаних разлога, истичући да није поново добијала решење в.ф. председника Основног суда у Ваљеву V СУ бр. ... од 30.04.2012. године, да није изјављивала жалбу те да не зна о којој жалби је одлучивао тужени орган. Сматра да је оспорено решење незаконито јер је супротно одредбама Закона о државним службеницима, Закона о општем управном поступку и Уставу Републике Србије, те да се не зна када је радни однос тужиљи престао. Наводи да је радно место уписничара са даном 30.04.2012. године у Основном суду у Ваљеву престало да постоји, јер је земљишна књига у суду угашена са даном 24.01.2012. године, те да је Весна Бајић распоређена на непостојеће радно место. Даље је навела да тужени није променио ни једну одредбу Закона о државним службеницима, и оспорава да није било места да се изврши распоређивање тужиље и на одговарајуће и на неодговарајуће радно место, односно да је било места и у Одељењу за извршења и у архиви. Са изнетих разлога предложила је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган у одговору на тужбу, остао је у свему при разлозима из образложења оспореног решења, и предложио је да суд тужбу обије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискују непосредно саслушање странака у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. наведеног закона, Управни суд је, по оцени навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари нашао да је тужба основана.

Из стања у списима предмета и образложења оспореног решења произлази да је исто донето у извршењу пресуде Управног суда 1 У.10951/12 од 25.12.2014. године, којим је уважена тужба овде тужиље, поништено решење Жалбене комисије судова у Београду број 112-01-00071/2012-01 од 03.07.2012. године и предмет враћен туженом органу на поновно одлучивање. Оваква одлука донета је са разлога што је тужени орган уз одговор на тужбу доставио само део списка ове управне ствари у којима се не налази решење туженог број 112-01-00477/2010-01 од 24.09.2010. године, којим је поништено раније донето решење в.ф. председника Основног суда у Ваљевоу V СУ бр. 39/10-49 од 14.06.2010. године. Код наведеног услед недостатка доказа који су према примењеном материјално правном пропису релевантни, по оцени суда оспорено решење захваћено је повредом правила поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, са којих разлога је донета одлука као у диспозитиву пресуде 1 У.10951/12 од 25.12.2014. године.

У поновном поступку а поступајући у извршењу пресуде Управног суда 1.У.10951/12 од 25.12.2014. године, тужени орган прибавио је решење број 112-01-00477/2010-01 од 24.09.2010. године, које је приложено у списима предмета достављеним уз одговор на тужбу.

Из стања у списима предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужиља до дана 31.12.2009. године била распоређена на радно место-уписничар у Општинском суду у Мионици. Даље је утврђено да је Правилник о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места I СУ.бр. 9/10-3 од 20.05.2010. године ступио на снагу 11.06.2010. године, те да су се тог дана стекли услови за распоређивање запослених, који су до тада били у статусу привремено распоређених, односно привремено нераспоредених, према Привременом правилнику о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места бр. 110-00-00079/2009-03 од 07.10.2010. године, који је донела министар правде. Даље је у проведеном поступку утврђено да је при распоређивању на радна места по правилнику, остала упражњена једна извршилачка позиција на радном месту-референт у земљишној књизи, која до доношења решења првостепеног органа од 30.04.2012. године није попуњена. Првостепени орган је уопледу државних службеника А.А. овде тужиље, Б.Б., В.В., Г.Г., Д.Д., Ђ.Ђ., Е.Е. и Ж.Ж. које су привремено нераспоредени државни службеници, за које су донета решења да су нераспоредене и која су решења поништена решењима Жалбене комисије судова, узете у обзир приликом распоређивања на упражњено радно место. Позивајући се на одредбе члана 134. став 1. и 2., 133. став 1. и члана 91. Закона о државним службеницима, првостепени орган утврдио да је тужиља до 31.12.2009. године, радила у Општинском суду у Мионици на радном месту уписничар, те да је за 2007., 2008. и

2009. годину оцењена са највишом оценом, да је Б.Б. за 2008. годину оцењена са “нарочито се истиче”, а 2007. и 2009. године се налазила на породилском одсуству тако да није оцењена за те године. Са изнетих разлога, упоређивањем послова који се обављају на радним местима на којима су поменуте радиле, утврђено је да су послови на радним местима уписничар и референт у земљишној књизи најсличнији по садржини и комплексности тако да су, на основу члана 134. став 1. Закона, за распоређивање на упражњено радно место узете у обзир Ж.Ж., А.А. и Б.Б.. Првостепени орган је на основу члана 133. став 1. Закона одлучио да се распореди Б.Б. на радно место уписничар, која има идентичне оцене као А.А., те да је у оваквој ситуацији једна морала бити нераспоредена. Тужени орган је у поновном поступку по жалби тужиље на решење првостепеног органа од 30.04.2012. године, утврдио да је првостепени орган правилно донео решење позивајући се на одредбе члана 134. став 1. и члана 133. став 2. Закона о државним службеницима. Наводи жалбе којима се указује да је решење донето 30.04.2012. године а да је жалиља нераспоредена 11.06.2010. године, чиме решење делује ретроактивно и да је незаконито јер делује ретроактивно нису основани јер је утврђено да је Правилник о унутрашњем уређењу и систематизацији радних места у основном суду у Ваљеву ступио на снагу 11.06.2010. године, од ког дана су распоредени државни службеници, а они који нису могли бити распоредени због смањеног броја извршилачких радних места остали су нераспоредени због чега се не ради о ретроактивном дејству решења. Са изнетих разлога тужени орган је донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења на основу члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку.

Код напред изнетог чињеничног и правног стања ове управне ствари, основано се наводима тужбе указује да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље.

Одредбом члана 133. став 1. Закона о државним службеницима (“Службени гласник РС” бр. 79/05...99/14) прописано је да ако Правилник буде тако измењен да нека радна места буду укинута или број државних службеника смањен, прекобројни државни службеници премештају се на друга одговарајућа радна места, а предност имају они са бољим оценама у последње три године.

У конкретном случају по оцени суда из разлога датих у образложењу оспореног решења не произлази основаност закључка туженог органа да је првостепени орган правилно донео ожалбено решење позивајући се на одредбе члана 134. став 1. и члана 133. став 2. Закона о државним службеницима, када је на основу члана 133. став 1. Закона о државним службеницима одлученио да се распореди Б.Б., на радно место уписничар која има идентичне оцене као и тужиља, али да је једна морала остати нераспоредена те да није остало ни једно радно место на које је тужиља могла бити распоредена. Наиме, из разлога образложења и ожалбеног и оспореног решења не произлази да је у конкретном случају правилно примењена одредба члана 133. став 1. Закона о државним службеницима. Ово стога што је у проведеном поступку утврђено да је тужиља од 31.12.2009. године, радила у Општинском суду у Мионици на радном месту уписничар, те да је за 2007., 2008. и 2009. годину оцењена са највишом оценом, да је Б.Б. за 2008. годину оцењена са “нарочито се истиче”, а 2007. и 2009. године се налазила на породилском одсуству тако да није оцењена за те године. При томе у погледу Б.Б. није утврђено на ком радном месту је била распоредена до 31.12.2009.

године, те да ли је и којом оценом оцењена пре 2007. године, обзиром да је оцењивање државних службеника уведено одредбом члана 133. став 1. Закона о државним службеницима (“Службени гласник РС” бр. 79/05) који је ступио на снагу 01.06.2006. године.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у диспозитиву пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима и предмет вратио надлежном органу на поновно одлучивање, сагласно одредби члана 42. став 1. истог закона, при чему је тужени орган дужан да поступи у свему у складу са правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка, сагласно одредби члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 18.05.2017. године, 23 У.6740/15

Записничар
Мира Стевић Капус,с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉЛ/РР